

כולם מתחשבנים עם אימא

כולם מתחשבנים עם אימא

אני לא.

הפסיכולוגיות שלי מבטלות.

אני משלמת להן, אבל לא מאמינה

לאף מלה שהן אומרות.

כלם מתחשבנים עם אמא.

אני לא.

ידיהן של המאהבות שלי מלאות.

אנחנו מזיעות בריח של חלב חמוץ.

אני שוב גומרת מבחון ושוב.

הן מתעופות. אני מתישה.

אבדתי את הבושה.

אני כותבת עליהן שירים

ומפרסמת בכתבי עת,

שיזהו. אמא שלי באה לבקר.

היא שואלת: יצא כבר "הו"?

אני עונה: זה בטח איפשהו פה,

אבל אני לא מוצאת.

אני לא רוצה שהיא תקרא

אבל אני מפרסמת בכל זאת.

בסוף היא קוראת.

היא אומרת: קראתי את השירים החדשים שלך.

אנחנו שותקות.

מישהי מושיטה יד

אל השלט, יש חדשות.

כָּלֶם מִתְחַשְׁבָּנִים עִם אִמָּא.
 אֲנִי לֹא.
 אִמָּא שְׁלִי חֲמָה וְנִהְדָּרְתָּ.
 הִיא תִמִּיד קְרוּבָה.
 מִמָּנָה לְמִדְתִּי לְהִיּוֹת נְדִיבָה.
 רַק בְּזָכוֹתַי אֲנִי כֹל כֵּן מְתוֹקָה.
 בְּאַמֶּת, תִּשְׁאַלּוּ
 אֶת הַמַּאֲהָבוֹת שְׁלִי
 וְאֶת הַפְּסִיכּוֹלוֹגִיּוֹת הַמְּזַדְקָנוֹת
 עִם הַתְּאוּרִיּוֹת הַמִּשְׁנׁוֹת.

הזעם

הזעם שלך יבוא.

הוא תמיד בא.

אני מחכה לו בהשלמה ובשקט.

אני מתכוננת לקראתו בקדחתנות עמלנית.

הוא אקראי כשם שהוא צפוי מראש.

אין לו סבה.

הסבה היא תמיד אני.

אני מפקירה את עצמי לזעמך

מפקרת בקדמונים לפגעי מזג האויר,

לזעם האלים,

משילה שכבות ושנים,

מצפה לו עירמה.

אני באמת חיה.

אני אוהבת אותך.

הגוף שלי חכם ממני.

את נרגעת כשאת באה לתוכי,

נרגעת כשאני מספיגה את עצמי בתוכך.

אני אומרת לך שאני רק גוף, שהנפש שלי היא גוף.

את לא מאמינה לי.

את אף פעם לא מאמינה לי.

הנפש שלך עתיקה מאד,

היא פחד וזעם.

אני אוהבת אותך.

אני כותבת את השורות האלה

וידעת שאיש לא יבין,

עבדי הסבות וההסברים,

עבדי עבדים.

אני כותבת בכל זאת.

אִישׁ לֹא יָכוֹל לִרְאוֹת
שְׁאֵת הָאֲדָמָה הָרוֹתַחַת,
אֶת הַסֶּעָרָה הַמוֹטַחַת,
שְׁאִין דָּבָר בְּעוֹלָם מְלִבְדָּה.

הלוואי שתמותי

"שולמית הלוואי שתמותי, כך בפשטות – –
מדרגה אחת שנפלה שברה את כל הגרם"
אלה בת-ציון

הלוואי שתמותי – כך בפשטות
כבר דמינת את זה לבד,
יש מיליון דרכים למות.
הלוואי שתמותי – כך בפשטות.

אָעֲמֹד נְטוּעָה עַל קִבְרֶךָ הַפְתוּחַ
כָּבֵד דְּמִינָתְךָ אֶת זֶה לְבַד:
מָה אֲמַר וְאֵיךְ אֶרְעֶד
אֵיךְ יִקְחוּ אוֹתִי מִשָּׁם בְּכַחַת

וְאִזּוֹ אוֹכַל סוּפָסוֹף לְבִכּוֹת
כָּכָה, יִשָּׁר, מוֹל כָּלָם. אֲבָל אֶת
מִתְעַקְשֶׁת לְהַמְשִׁיךְ וּלְחִיּוֹת
וְאֶסוּר לִי, אֶסוּר לִי לְבִכּוֹת

וְאֶסוּר לִי לְקַרֵּעַ אֶת בְּגָדִי
וְאֶסוּר לִי לְהַפְסִיק לְהִתְרַחֵץ וּלְהִסְרִיחַ
וְאֶסוּר לִי לְקַחַת פְּדוּרֵי שָׁנָה,
יוֹתֵר מֵאֶחָד בְּשָׁבוּעַ
וְאֶסוּר לִי, אֶסוּר לִי לְרִצּוֹת
שְׁתֵּמּוֹתֵי כָּבֵד – כֵּן בְּפִשְׁטוּת.